

Marijikin ograçek

Izhaja vsak mesec 8.

Vrejüje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensoveci
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ograç. 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Telovo.

Letos junija 15. je Telovo. Telovo je veliki svetek. Vsaki krščenič je dužen biti pobožno pri sv. meši, če ne po velikih zrokaj zadržani. Ki ne bi poslušao svete meše, bi smrtno zagrešo. To pa tak znate, draga dečica, ka tisti, ki smrtno zagreši, zgübi Jezüša, neskončno dobroga Boga. Kakši svetek je pa Telovo? Na Telovo, kak že sama reč kaže i svedoči, se spominamo nekšega tela. — Kakšega pa? Ednoga jako jako svetoga tela, pa ne samo svetoga, nego najsvetejšega. Spominamo se Jezüšovoga božega tela, štero v cerkvi pod podobov krüha žive. Tü v cerkvi pod podobov krüha je Jezüš noč i den doma, da hrani žive, ka živejo brez smrtnih grehov, da je krepí vu vojskaj düševnih i tolaži v bridkosti pa žalosti. Tü pod podobov krüha je Jezüš doma v cerkvi v tabernakli,

da se zdigne ž njega i da odnesti k betežniki po duhovnikovih rokaj. Betežnik ga sprijme kak popotnico na zadnjo pot, na pot, štera pela iz toga življenja vu večno življenje. Jezuš betežnika okrepi, ka iz celoga srca obžaluje pri spovedi svoje grehe i ka ga z lübeznostjov vzeme k sebi pri zadnjem svetom prečiščavanji kak popotnico, ka se ne boji smrti, nego ide vdan v božo sveto volo na drugi svet, v Očin dom. To je milost srečne smrti, ki jo Jezuš da.

Jezuš je v crkvi pod podobov krüha, da bi pomagao pokojnim. Po smrti malošto pride zraven v nebesa. Sedem — osem let stara deca morajo včasi duga leta goreti v očiščilišci, purgatoriumi, prle kak se njim neba odpre. Zdaj te, što de trpečim düšam pomagao, što de gaso njihov ogenj, što de briso njihove zamazké? Jezuš dela to pod podobov krüha, gda se slüži sveta meša. Vsaka sveta meša pomaga živim i pokojnim. To dela Jezuš v oltarskom svestvi pod podobov krüha v cerkvi, draga dečica. I da je Jezuš po celom sveti v vseh cerkvah katoličanskih doma, kde hoštijo, beli krüh mešnik posvetijo, zato se zbirajo po celom sveti dnes zahvalne düše okoli oltara, okoli te svete bele hoštije, okoli beloga krüheka, okoli Jezuša, pa ga zdignejo i nesejo vö vu širni svet, da se njemi zahvalijo za neizmerno dobroto, ka med nami prebiva in nam pomaga živim, umirajočim i mrtvim.

Telovska procesija.

Belo hoštijo, ki je sam živi Bog i človek, Jezuš Kristuš, zdignejo z oltara i nesejo v roki mešnik pod nebov v procesiji okoli. Pred Jezušom idejo verniki i za njim. Pred njim, da bi njim kazao pot, za njim, da bi po pokazanoj poti hodili. Pot je pa sam Jezuš, kak je pravo. On je pravo: »Jaz sem pot, pravica i življenje.« Jezuš kaže pot, po šteroj naj hodijo; kaže pa to pot s svojim življenjom. Njegovo čisto življenje ti kaže pot, detece, bodi čisto. Njegova treznost ti zapovedava, da si trezno. Njegova lübezen do bližnjega, da nikoga ne zapreš vö iz svojega srca. Telovska procesija pomeni to pot; pomeni Jezuša, ki ga moraš nasledüvati. I samo te si, drago dete, zahvalno Jezushi za njegovo dobroto, ka v olt. Svestvi prebiva, če hodiš njegovo pot, če tlačiš njegove stopnje. Zdaj, gda se ti je približalo lepo Telovo, gda se z radostjov v srci zbereš v lepi

šereg telovske procesije, prosi Jezusa, ki te gleda izpod krüha, prosi ga, drago dete, naj ti pokaže svojo pot, naj te pripela na njo; naj te navči živeti tak čisto, trezno, pokorno i pobožno, kak je on živo pri mamiki Mariji i hraniteli sv. Jožefi. Če to včiniš, drago detece, tvoje telovske procesije pot ti bo pot v nebo.

Rože bom trosila.

Rože bom trosila
Bela dekličica
Jezuši v dar,
Gda de procesija
Telovska nosila
Boži oltar:
Zlato monštranco.

Rože bom trosila
V Jezusa gledala
Ki ga neso;
Milo ga prosila,
Da bi ga dečica
Gosto, lepo
K sebi jemala.

Srčen

Što hodi rad k Jezuši pri svetom obhajili.

Tisti hodi rad k Jezuši, ki rad ma njega i sebe. Ka bi mi k Jezuši hodili, ka bi se prečiščavali, to on žele i zapovedava. Ki lübi njega, ga boga i ide k njemi, ki ga pa ne lübi, ga ne boga i se ga ogible. Drago dete, z toga lahko spoznaš, če ga lübiš ali pa te.

Jezus je pravo, da tisti, ki de se rad prečiščavao, v njem ostane i ga on obiüdi na sodnji den. V Jezuši ostati pomeni: živeti brez smrtnoga greha, šteri je najvekša nesreča na sveti. Ki lübi svojo düšo, de jo čuvaó smrtnoga greha i zato rad hodi k Jezuši.

Vsi merjemo ednok, a vsi tüdi goristanemo ednok. A tiste, ki se radi prečiščavajo, Jezus sam zbüdi. On je gost njihovih düš, on sam njim da življenje v telu na sodnji den. Ki lübi

sebe i šče meti na sodnji den bliščeče, blaženo, lepo, veselo, odičeno telo, de se rad prečiščavao.

Jesti tisti ne more, ki ma betežen želodec. Tek njemi samo te vrjde, gda znači želodec od betega, gda te odide. Sveto prečiščavanje pa tistim ne diši, ki majo duše betežne, prenasičene z grehom. Detece, vrži iz srca nepokornost, bitje, božno oproščanje v crkvi, tolvajijo i drügo vse, ka ne smeš včiniti pa ti včasi zadiši gosto prečiščavanje.

Je to mogoče, ka bi veliki, 33 let star Jezuš bio pod podobov krüha?

Drago dete, ti verješ, ka je dober Jezuš pod podobov krüha navzoči, verješ i ga moliš. So pa lagoji lüdje, ki ga sovražijo, ar majo lagoja grešne dela na düšnoj vesti i se ga bojijo. Ti lagoji lüdje včasi pravijo: Kak pa more velki Človek prebivati pod malim falačkom krüha? Zato tak güčijo, da bi premotili dobre düše i je od Jezüša odvrnili. Ti so zavezniki peklenskoga düha, šteri sovraži Boga, ar ga je z nebes v pekeo süno zavoljo greha.

Pa guč teh Jezüšovih sovražnikov je tak nori, ki ga šče ti, malo dete, z lejkotov zavrneš. Ti tem bedakom etak odgovoriš:

Jezuš je Bog; Bog je pa vsemogoči, on včini vse, ka šče. Če je veliki svet, sunce, mesec, zvezde našo zemlo iz ničesa naprejprineseo, te njemi je dosta ležej, to včiniti, ko se skrije pod mali beli krühek.

Pa glej ti sovražnik Jezusov. Jeli pa ne skrito veliko drevo v malom semeni, veliki oreh v ednoj lüpini, velikanski hrast vu ednom malom želodi? Če Jezuš to mogo napraviti, sebe bi ne mnogo skriti? Pa glej no samoga sebe. Kak mala je tvoja glava, pa na milijon norij ide v njo! Zato pa püsti pri miri Vsemogočnoga, poklekni pred njega ga ponizno prosi odpüščenja.

Frančekovo pismo.

(Pripovedka.)

Franček je zvršo peti razred osnovne šole na Goričkom. Včio se dobro, šče bole se je pa oponašao. Radi so ga imeli gospod vučiteo i g. kaplan, njegov veroučiteo. K božiči je dobo vseli kaki dar, obleko ali obüvalo, zato ka je bio najmlajše dete

sirote dovice. Ova deca so se raztepla po sveti vsaki v svoj kraj i si služila vsakdenešnji krüh. S svojega skromnoga zaslüžka so dragevole podpirala kak so mogla siromaško mater zviün Tonča, najstarejšega, ki je odišeo v Francijo na delo. Té nesamo, ka nikdar ni počenega groša ne poslao siromaškoj materi, nego niti pisao ne njim je. Kak da bi ga zemla skrila že dve leti. Matí je .od drugih zvela, ka je postao ščista mlačen, brezveren i ka svoje verske dužnosti ne samo, ka ne spunjavao, nego šče druge naše rojake od toga odvračüje. Sosedova Nana je to pisala domo svojim, ti so pa siroti materi povedali. Mati je britko zajokala, gda je za to zvela. Bridko je zajokala i se potožila gospodi veroučiteli, svojemi spovedniki. Te so jo potolažili i jo z viüpanjom napunili. Pravili so njej, ka dober Jezuš med nami prebiva i jako rad poslühne vse nas, ki ga z viüpanjom i stanovitno prosimo, posebno će ešče

† Horvat Jožef, martjanski plebanoš, na mrtvečem odri.

Pred letom dni so vas zapüstili, draga dečica martjanske fare, dober vaš verovučiteo i spovednik. Kak goreče so vas vodili k Jezuš. Spominjajte se jih v vaših molitvaj, posebno pa darüjte za njih edno sveto obhajllo. Tú jih vidite, kak so ležali na mrtvečem odri, kda jim je düša šla k dobromi Bogi.

kakše zatajüvanje prikapčimo k svojim prošnjam. Najlübša njemi je pa nedužnoga deteta molitev. Naj mali Franček, pobožni ministrant prosi Jezüsa za svojega blodnoga brata, bo poslühnjen.

Zalostna mati se je potolažila i Frančeki vse povedala, ka so njej spovednik naročili pa ga prosila, naj pri vsakoj svetoj meši, gda de ministrirao, gleda v sveto belo hostijo pa prosi Jezüsa za zgübljenoga brata Tonča. Dobro dete je bogalo. Vsaki den je šo k svetoj meši i gda je prišlo podigovanje i se je sveta hostija v rokaj mešnikovih pokazala, je svoje nedužne oči v njo, v Jezüsa upro i etak trikrat zdehno: Moj Gospod i moj Bog! Po tretjem zdihljaji pa pristavo: povrni z grešne poti mojega brata Tonča, ka do mama bole veseli. Molo je tak že celi mesec maj. Tüdi dobro nebesko mater Marijo je pozdravo vsaki den z ednov zdravov Marijov i jo proso, naj podpira njegove slabe molitve pri svojem sini, Jezüsi.

Približavao se je lepi svetek Gospodov: Telovo. Franček se je iz dna srca veselio, ka de pri celoj dugoj precesiji mogo biti blüzi pri Jezüsi. O kak sladko bo to njegovomi srci! Stopaj za stopajom bo gledao v sveto hostijo i proso Jezüsa za bratovo povrnenje. On bo prvi ministrant. I gda si je to po zadnjoj sv. meši v meseci maji premišlavao i srce napunjavao z blaženov radostjov, pred sv. tebernaklom prle kak je šo z cerkvi i proso Juzüsa za brata, je svojoj prošnji dodjao šče ete reči: Dober Jezüš, če ravno bi tak neizmerno rad na Telovo ministrirao i pri tebi bio med celov dugov procesijov, se rad tomi odpovem i bom raj križ neso v procesiji naprej, če bi to želo za povrnenje mojega brata. Kak je te reči spregovoro, je nekši tihi mir seo na njegovo srce i tak se njemi je zdelo, kak da bi Jezüš, ki ga pri svetom prečiščavanji k sebi vzeo, kak da bi te spregovoro v njegovom srci: bo kak prosiš.

Za dva tjedna je bilo Telovo. Določen je za prvoga ministranta. A on križ šče nesti. To mora g. kateheti najprej povedati i razložiti, zakaj šče to spremembo. V šoli pred drugimi ne bi rad to povedao, ar bi bratova falinga prišla na svetlo. To pa ne bi bila lübezen do bližnjega. Iskao bo drugo priliko. Ta se je hitro ponüdila. Četrtek pred Telovim je bio, včenja ne bilo. Gospod verovučiteo so šli na spoved v dalno ves. Franček beži za njimi i jih počaka po spovedi. Dober dühovnik iz srca radi dovolijo plemenitomi dečkeci, da se zataji za blodnoga brata

povrnjenje, naj mesto ministriranja, križ nese. Zednim ga tudi opomenejo, naj pazi, ka se ne prehladi, ar je vroči, veter pa mrzeo vleče.

Franček je materi z veseljem odkrio svoje zatajuvanje za rešitev bratove duše. Mater so skuze polejale, vroče je obinola pa küšnola svojega vrloga sinčka.

Drügi dan je Frančka glava začela boleti. Ministrirat ešče šo ali v šolo že ne mogo. Nekši škrap njemi je šo po hrbti, zatem njemi je pa začelo telo v velikoj vročini goreti. Mati ga je v posteo spravila, da bi se znojio. Znojio se je toti, ali spati ne mogo, vročina ne prenehala. Tak je delala mati tri dni. Po doktora ne poslala ar je mislila, ka nikaj ne nevarnoga i ga zvrachi, kak ga je inda zvrachila. Pa tüde penez ne mela kak bi je pa imela, da dva meseca že ne vidila stolna kišta krüha.

Gospod katehet so od dece zvedeli, da je Franček betežen i ka leži. Neso dugo odlašali, vzeli so foringo, odpelali se po doktora i ga pripelali k Frančeki. Moj dober ministrant si ja so djali, ki mi tri kilometre daleč pride vsaki den ministrirat v najslabšem vremeni tüdi. Gda sta stopila, sta mater vidila v velikih skrbéh. »Kak je z Frančekom?« »Nikaj ne bole, gospodje«, je pravla i jiva pelala v siromaško sobico. Zdravnik dete preišče i dožene, ka ima desna plüča z prsnov mrenov zvužgana. Skimavle si i g. kaplani po nekšem nerazumljivom jeziki nekaj šepeče. To je pravo: Kesno je. Srce je oslabelo i ne bo preneslo vročine betega. Materi nikaj nesta povedala; samo g., kaplan so jo potolažili: Pridem, pa spovem i prečistim Frančka, ka njemi ležej bo.

Za edno viuro so prišli i vse opravili pri pobožnom ministranti. Tak je zgledao, kak en mali angelček, šteromi lica gorijo od lübezni do Boga.

Po spovedi je proso svojega verovučitelja, naj dajo na pošto njegovo pismo, štero je napisao za svojega brata, pa naj plačajo poštnino ve on to dolzašlüži, gda odzdravi. Radi so v to privolili i prešteli pismo, štero se je etak glasilo:

Dragi Tonč!

Braček tvoj Franček ti pišem. Pišem ti z veseljom. Celi mesec majnik sem proso Jezusa v oltarskom svestvi po Mariji, naj posüši skuze najnoj dobroj mamiki, ki noč no den jočejo za tebe, ka bi se povrno na pravo pot i tak lübo Jezusa, kak so

te ga oni navčili ljubiti, ka bi bio tak veren v tujini, kak si bio doma pod malov slamnatov strehov očinske hiše. Zadnji den sam se prečisto za tebe i Jezuš oblübo, ka se ešče zatajim za tebe. Preveč rad bi na Telovo ministrirao. Gospod verevučiteo so me določili za prvoga ministranta. Neizmerno sem bio veseli, da mo tak blizü pri Juzuš. Pa na pamet mi pridejo mamine reči, da dober Jezuš te najhitrej poslühne naše prošnje, če k njim prikapčimo kakše zatajüvanje. Jaz sam se zato odločo, da se zatajim. Oproso sem g. Kaplana i mi so privolili, ka bom mesto ministriranja križ noso na prvom kraji precesije, ka bom daleč od Jezüša, naj ti dragi Tonč bliže prideš k njemi. Gda sam se tak odločo po sv. prečiščavanji za tebe, mi je blaženi mir seo na düšo i tak se mi je zdelo, kak da bi mi Jezuš pravo: Križ boš noso, brat se té povrne.

Dragi Tonč! Prehlado sam se i sam težko betežen. Križa v precesiji ne bom mogo nositi, ar de za tri dni že Telovo. Tebe pa rešiti ščem. Drugi križ darüjem za tebe, svoj težki beteg i prosim Jezüša, naj me poslühne, naj vzeme za dar te moj križ, šteroga zdaj v posteli nosim i zavolo šteroga sem daleč od njega, ka ne morem k njemi. Prosim ga, naj ti zato skaže smilenje, ka ti prideš k njemi, ka se ti povrneš. Te težki beteg rad prenašam i če je Jezüšova sveta vola, tüdi rad vmerjem, naj si samo ti dragi Tonč, živ na düši, naj samo ti maš Jezüša i mama več ne jočejo. Z betežne posteले te pozdravla lübeči braček

Franček

Pismo so g. verevučiteo z genjenim srcom prečteli i na pošto dali. Na samo Telovo je dobo do rok Tonč. Na samo Telovo, gda je doma pobožno lüdstvo z molitvami i zahvalnimi pesmami sprevajalo Jezüša pod podobov krüha v precesiji, na samo Telovo, v gostilni med razüzdanimi vlačügami v pijanosti. Malo se zgrezno, kda je pismo prečteo, pa li dale pio. Ali prave vole več ne meo. Nekši glas ga strašno sramotio v düši i njemi voči metao: hüdobec! materi krüh jemleš i njim bridke skuze točiš, bračeka pa v beteg spravlaš. Hüdobec! Ne mogo dugo zdržati, pobrao se je z gostilne i zavrigo je nesramne pajdašice. A ravno med dverami, gda se pobira z krčme, se sreča z drugim pismonošom, ki njemi dostavi brzojavko. Poslali so jo mati po gospodi kaplani i se je glasila: Franček, tvoj brat je dnes

pred Telovim vgojčno vmro, naj se ti povrneš. Tvoja vsikdar žalostna mati.

Strašno ga začelo pečiti v duši. Mira nej najšeo več. Vsi-kdar je čuo glas v srci i vsikdar bole glasnoga: Brata si vmoro pa ti si še mrtev. Povrni se Bogi i živi.

V cerkev se je podao, gda se je malo strezno. Boža služba je bila proti konci. Poklekno je i bridko jokao. Oče nemam. Brata sam vmoro. Mati stradajo, Boga sovražim. O jaz nesrečen človek. O jaz zgubljeni mladenec. Rosnate oči zdigne na hostijo, z šterov so duhovnik davali zadnji blagoslov pa z potrtim moli: Jezuš smiluj se meni grešniki. Po končanoj božoj službi se v segeštiji spokorno spove i pride bliži k Jezušu pri svetom prečiščavanji. Braček njegov, pobožen ministrant Franček njemi je sproso to milošćo z svojim življenjom, štero je darivo za njega. On je ostao daleč od Jezušu, zato je prišo brat zgubljeni bliži k njemi i zdaj ga oba mata, Franček v nebi, Tonč pa na zemli.

Frančeka so na samo Telovo pokopali. Pri pokopi so jokali vsi, posebno pa njegova netolažljiva sirota mati. Na stotine sprevodnikov se je posebno te genolo v srci, gda so g. kaplan povedali zgodbo Frančekovo, zakaj je šteo križ nesti i ne ministrirati. Vmro je dober deček, so dokončali svoj govor g. kaplan, naj ožive njegov mrtev brat na duši, šteroga spačeno življenje je zvedila že tudi naša oblast i ga čaka domo. Fraček je šteo križ nesti, naj reši bratovo dušo. V spomin njegove junaške lübezni, jaz te križ njemi darujem i ga opičim na njegov grob pa kúpim za cerkev drugoga, naj vsem svedoči od žareče lübezni nedužnega deteta, z šterov je postalo žrtev za Boga, naj reši svojega grešnoga brata i razveseli svojo mater.

Za tri mesece so prignali žandarje Tonča domo. Francozi so ga zavolo protidržavnoga držanja po šupi domo poslali. Potrt v duši je prijelo za klüko siromaške kućice, štero je pred leti pun veselja zapüsto, ka si zasluži lepe peneze i pomore siromaškomi domi. Zaslužo si je pa siromašovo špote, zgübo pa vero i poštenost. Mati je krpala. Stari, ponošeni panćor, na šterom drugo kak krpe ne bilo. Bila je bleđa, slaba, zglajena. Milo pogleda sina, delo püsti z rok pa z glasnim joćom ga pita: Tonč si se samo v teli povrno? Če tak, te ne stopi notri. Sin

stopi, poklekne, roke zdigne, milo zajoče, ka so se šče žandarje zaskuzili, pa materi lovi za roke i je polava s svojimi vročimi, pokomjami skuzami, pa küšüje. Mati pravi njim, v düši sam se povrno i bom drügi človek. Mesto Frančeka bom jaz odsehmao vaša tolažba i vaša podpora ,bom lübo Boga, kak ste me včili, več nete stradali. Opravo sam sveto spoved, zdrüžo z Jezušom, ki ga več nikdar ne zapüstim. Mati se je k njemi sklonila i ga küšnola i pravila: Bog te prineso, Tonč. Frančeka sam zgübila, da bi tebe nazaj dobila. Zdaj mam oba v Jezui.

Tonč se je loto dela doma, se oženo z vrlov, prosto oblečenov, poštenov slovenskov deklinov i domači slovenski dom tak lepo vred vzeo, da krüh vsikdar je stao s hiše, ar so Boga ne vrgli ž nje.

Luči daj!

Svetle zore
zagorele,
bele gore
zablestele.

Duh se vžiga
kot od soja
gor se dviga
misel moja.

Bog tam zgoraj,
glej sem name,
da me skoraj
luč objame.

Tihomir.

Vganke

I.

Dopuni to pesmico:

Jaz bom se la,
Naj grešniki . . . no,
Obleko la —
— Na poti v cer . . . mo,
Si z Jezušom . . . la

II.

Kak to razložiš?

Jezuš je v belo j hostiji navzoči v cerkvi v altari. To verje vsako dete, pa to tüdi, ka on z altara vse vidi, vse čüje i ka

de vsakoga človeka sodo po njegovej smrti i na sodnji den za vsa njegova dela dobra i hūdobna. Gda to verješ, drago detece, mi razloži, ka je tomi zrok, ka se deca li vūpa pred Jezušom smejati, gučati, dregati, sūnjavati i smicati pa brsati šče.

Ki obe vganki pravilno reši, dobi knjižico od Marije Pomočnice za dar.

Pridne kitajske sirotke odkupljene s slovenskimi darovi.

Noni in Mani

Islandska dečka. Povest. — Spisal Jon Svensson S. J.

(Dalje.)

»Ej!« zklíčem jaz, »pomagajte nama!«

Namesto odgovora naju Francoz začudeno pogleda. Razumel seveda ni niti besedice tega, kar sem mu zaklical.

Nekaj časa naju gleda, nato se odstrani in zapre okence. Nestrpno čakava kaj bo...

Čez nekaj minut se pokaže glava gori čez ograjo. Bila je ista, ki je malo prej gledala skozi okence. Kmalu se prikaže še druga in končno jih je bilo že vse polno.

Začudeni gledajo na naju. Opazim, da se pogovarjajo in živahno kretajo z rokami; pa razumeti nisva mogla nič, ker sta stroj in vijak preveč ropotala in šumela.

»Ko bi nama vendar kmalu pomagali!« pravi Mani. »Mene že strašno zebe.«

»Bratec,« odgovorim jaz, »potolaži se. Gotovo nama ne bo treba dolgo čakati, in ko prideva gor, boš videl, kako bodo lepo ravnali z nama. Pomisli, kako prijazni so bili včeraj.«

»Kaj meniš, nama li dajo tudi suhe obleke?«

»Čisto gotovo. Pa ne le to; polože naju tudi v gorko posteljo in dajo nama vsakršnega okrepčila. In tako si kmalu opomoreva.«

»Če se le ogrejem, potem imam vse.« pripomni Mani.

Ko tako govoriva, zaslišiva neko škripanje. Ozreva se in vidiva, da se del ograje odmika.

In res prideta takoj po stopnicah dva močna mornarja s častnikom in potegneta najin čoln k najnižji stopnici.

Mornarja skočita z velikimi volnenimi odevami pod pazduho v čoln.

Eden pograbi Manija in ga postavi na klop, drugi ga povije v odejo, ga vzame v naročje in odhiti po stopnicah na ladjo.

Prvi hoče isto storiti z menoj, pa mene je bilo sram, da bi delali z menoj kot z otrokom vpricho vseh mornarjev; smuknem mimo njega in skočim brez njegove pomoči, pa le z velikim naporom, na stopnice.

A ne puste me naprej, temveč me povijejo v odejo in me poneso gor.

Na krovu se je zbralo okoli naju veliko častnikov, mornarjev in dečkov. Ne sprejmejo naju živahno kakor včeraj, temveč z obrazom, s katerega se je brala skrb in osuplost. Poneso naju v majhno, krasno opremljeno sobo z dvema posteljama, drugo nad drugo.

Častnik odgrne zavese. Obe postelji sta imeli snežnobelo perilo in volnene višnjeve odeje.

V sredi je bila miza iz zglajene mahagonovine. Na vsaki strani je bil ob steni blazinjak, prevlečen z višnjevim baržunom.

Na častnikovo znamenje naju mornarja položita zavita v odeje na blazinjak. — Jaz pa takoj vstanem in sedem k Maniju.

Medtem pa častnik mornarjema nekaž ukaže. Čeprav nič ne razumeva, opaziva vendar, da govore o naju; kajti častnik je pokazal s prstom zdaj name, zdaj na Manija. Mornarja nama prijazno prikimata in odideta. Pri nama je ostal le častnik.

Ta nama potiplje žilo, najprej Maniju, potem meni.

»Najbrž je to zdravnik,« zašepeče Mani.

»Meni se tako zdi, uganil si; lahko sva torej mirna. V dobrih rokah sva.«

»Res,« odvrne Mani. »Vidiš, kako lepo nama je ljubi Bog pomagal.«

»Da,« odgovorim jaz, »čudovito! Pa nekaž velikega sva mu zaobljubila. Bova li mogla izpolniti?«

»Bog nama pomore, Noni.«

Dalje ni mogel govoriti, ker je nekdo tiho potrkal.

»Noter!« reče zdravnik in dva frančoska dečka vstopita. Bila sta nekako moje starosti. Čudil sem se, tako obzirno sta se vedla. Mislila sta gotovo, da nama je mnogo huje, nego je bilo v resnici; kajti bila sta silno resna in sta hodila po prstih, da se ne bi slišalo.

Eden je imel bel umivalnik s toplo vodo, drugi sveženj opranega perila.

Ponudim jima z blazinjaka roko in jima prijazno pokimam. Odgovorita mi podobno, očitvidno zelo vesela, da nama vendar ni tako huđo, kakor se je zdelo.

Tedaj pride še zdravnik.

Urna dečka nama pomoreta, da si sezujeva mokre čevlje in nogavice in si umijeva roke in noge.

Ko dobiva še suho perilo, naju spravijo brž v posteljo, Manija v spodnjo, mene v zgornjo.

Ko naju skrbno pokrijejo, mi zakliče Mani:

»Pa zdaj greva na Francosko!«

»že res, Mani, pa kaj hočeva; ne beliva si glave s tem!«

Kmalu prav sladko zaspiva.

Spala sva najbrž zelo dolgo, gotovo večji del dneva. Končno naju pa zbudi močan šum, ki je segal do naju v bolniško sobo. Bil je to stroj, ki je piskal in sikal. Slišalo se je, kakor če bi se ladja ustavila.

Odprem oči in pogledam okoli.

Prvo, kar opazim, je bil francoski deček, ki je sedel za mizo in bral knjigo.

Vzravnam se v postelji.

Brž priskoči deček in me prijazno pogleda.

»Ali bi mi mogel povedati, koliko je ura?« ga vprašam

Nič mi ne odgovori, marveč se nasmeje, mi položi roko na prsi in me nalahno pritisne na posteljo. Potem reče nekaj, kar se mi je zdelo kakor kitajsko in me zopet lepo odene.

Zdaj šele se mi zasvita, kje sem.

Poskusiva se malo pogovoriti. Pa nobeden ni razumel, kaj hoče drugi. Nazadnje zmajeva z glavo, pogledava drug drugega in se začneva oba smejati.

To zbudi mojega brata; nenadoma zaslišim pod seboj glas: »Noni, kako je s teboj?«

»Popolnoma sem že dober, Mani. Toda lakota me strašno ima.«

»Mene prav tako.«

»Mani je vstal in se naslonil na rob postelje, da bi videl gor do mene.

Pa najinemu strežaju to ni bilo po volji. Pograbi Manija in ga potisne zopet v posteljo.

»Noni,« zakliče bratec, ki ni bil vajen tega mornarja, »deček me drži in mi ne da da bi vstal.«

»Pa pridem jaz k tebi,« odvrnem jaz.

Hotel sem že vstati, pa francoski deček me zadrži.

»Non! Non!« (t. j. Ne! ne!) je klical in me silil, naj ležim.

Nič ni pomagalo, da sem se upiral.

»Non! Non!« je venomer ponovljal.

»Mani, ne pusti me k tebi in vedno pravi: non, non. Kako čudno izgovarja moje ime.«

»Poleg tega pa,« pravi Mani, »izgovarja tako nekam skozi nos.«

Poskušal sem malemu francozu dopovedati, da mi je ime Noni, ne pa Non. Pa se mu ni hotelo posvetiti.

Žalost se mu je brala z obraza. Gotovo mu je bil zdravnik naročil, naj skrbi, da ostaneva v postelji, in ni pričakoval, da bova tako neugnana. Kmalu sva ga pomirila, ko sva ostala lepo mirno vsak na svojem prostoru.

Čez dalje časa začne Mani:

»Ko bi nama dali kaj jesti!«

»Povej francoskemu dečku,« odvrnem jaz.

»Saj nič ne pomaga, ker ne razume.«

»Bom pa pokazal z znamenji, česa želim.«

Namignem dečku in mu skušam z znamenji dopovedati, da sva lačna. V veliko veselje opazim, da me je razumel. Prijazno pokima in odhiti.

Kmalu nato se vrne z zdravnikom. Midva pozdraviva zdravnika, mu dava roko in mu skušava dopovedati, da sva zdrava. — Zdaj sva smela vstati.

Ko sva hotela oddati izposojeno perilo, nama da zdravnik z znamenjem razumeti, naj ga le obdrživa.

Komaj se umijeva in napraviva, že vstopi ladijski slaščičar s kosilom. Oba mala Francoza, najin bolniški strežaj namreč in oni drugi, ki nama je v začetku postregel, sta smela z nama obedovati.

Preden sedeta za mizo, se pokrižata in stoje pomolita. Maniju in meni je bilo to zelo v spodbudo in posnemala sva ju, kakor sva znala.

Na koncu sta zopet molila.

Mani se ni mogel zdržati, da bi mi ne rekel:

»Kako pobožni so katoličani!«

In jaz sem dodal:

»Zdi se mi, da še bolj ko mi.«

8. Zopet doma.

Ne daleč odtod je bila danska ladja »Fylla«, ki je bila namenjena v najin domač kraj. Srčno sva se zahvalila za vse, kar so nama na ladji dobrega storili, in sva se odpeljala z zdravnikom, obema dečkoma in nekaj mornarji v mali ladjici proti danski ladji, da naju spravi zopet domov. Megla se je med tem čisto razpršila in večerno sonce je stalo v čudovitem sijaju nad obzorjem; saj v teh krajih poleti vso noč ne zaide.

Na Fylli« ista prijaznost, ista ljubeznivost, ista postrežljivost kakor na francoski ladji. Zdravnik je povedal kapitanu vso najino čudno zgodovino.

»Preklicana reč, da nič ne razumeva!« mi zašepne Mani. »Zdi se mi, da govore ves čas o naju.«

»Gotovo,« odvrnem jaz, »pa bodi le miren, gotvo ne govorijo nič slabega.«

Na ladji so bili trije danski dečki. Razume se, da smo postali na mah prijatelji. Bili smo tudi pri večerji skupaj. Med večerjo vpraša Mani, kako so naredili, da sta se obe ladji na morju ustavili; saj se nista mogli, je rekel, pogovarjati tako na daleč.

Dečki so odgovorili da imajo mornarji določena znamenja, da se z njimi pogovore; to da se imenuje »signaliziranje«. — Francoska ladja da je na ta način nasnanila danski: »Na krovu imamo dva mlada.

Islandca, doma iz Akureyrija. Ali bi ju vzeli s seboj in ju pripeljali domov?«

»Fylla« je odgovorila takoj »Da!« in ladji sta se ustavili.

Midva sva jim nato pravila, kako sva lovila ribe, v megli, v morskem toku, o kitih in strašni noči, o zaobljubi in o čudoviti rešitvi.

Ko sva omenila kite, so rekli, da so tudi oni srečali isto jutro množico kitov, ki so brizgali vodo v zrak in se premetavali. Dva da sta še nekaj časa plavala ob ladji.

»To so bili gotovo tisti, ki so naju tako zmočili,« pripomni Mani.

Ko sva se drugo jutro zbudila, je bila »Fylla« že v Akureyriju.

Že prej pa je prišel od brega čolnič poizvedovat, ali vedo kaj o naju. Ktpitan je mogel odgovoriti, da sva na ladji živa in zdrava in je tako pomiril najine starše, ki so razposlali že več čolnov na vse strani, da bi naju iskali.

Kakor v malih mestih sploh, se je tudi v Akureyriju brž raznesla novica, da sva izginila. Ko sva se torej zdaj z danskimi dečki in nekaj mornarji odpeljala od »Fulle« v mali ladjici, katero je prav ponosno krmilil Mani in vozil nalašč mimo velikih ladij proti bregu, so naju od vseh ladij dol mornarji spraševali vse vprek in nama nagajivo nimigavali, kaj naju čaka doma. Vendar so nama starši na priprošnjo mornarjev, ki so šli z nama na dom, vse blagohotno odpustili. Saj sva bila »izgubljena sinova«, ki so naju imeli za mrtva, ki sta se pa vrnila zdrava.

Še tisti popoldan sem začul nemir radi najine zaobljube v oni noči na morju. Kako naj izpolniva, kar sva obljubila? Sklenil sem govoriti z Manijem. Šla sva na grič blizu mesteca, sedla na kamen in nekaj časa tiho gledala dol na pristanišče, kjer je bila zdaj »Fylla« največja izmed vseh ladij.

»Kaj misliš, Mani,« povzamem končno besedo, »kaj bo z najino zaobljubo? To je resna stvar; če Bogu kaj zaobljubimo, je treba tudi izpolniti.«

»Gotovo morava,« odvrne Mani, »saj nama je Bog čudovito pomagal.«

»Toda zaobljubila sva, da bova posnemala Frančiška Ksaverija in kakor on pridobivala duše Bogu. — Kako naj to storiva? Kajti on je bil katoličan in še jezuit. Midva pa ne moreva postati katoličana in še manj jezuita.«

Mani me pogleda z jasnimi, nedolžnimi očmi in reče: »Jaz tudi ne vem, kako se bo to zgodilo. Pa upam, da nama bo Zveličar pomagal. On zmore vse, njemu prepustiva vse.«

Tako je odgovoril Mani vselej, kadar si ni znal pomagati. Bil je bogoljubna duša in je izročal Zveličarju vse težave.

Jaz mu odvrnem:

»Že prav, kar praviš, pa prositi morava večkrat Boga pomoči in nikdar ne smeva pozabiti, kaj sva Bogu obljubila.«

Malčku je bilo to prav in zadovoljna sva se vrnila domov.

Po naključju, ali bolje rečeno, po božji naredbi se je zgodilo leto pozneje, da sem dobil s Francoskega povabilo, naj pridem, da končam v nekem jezuitskem zavodu svoje šolanje. Po treh letih je prišel za menoj moj brat. Bila sva protestanta, kakor vsi naši rojaki, in sva imela

proti katoliški cerkvi, zlasti pa proti jezuitom razne pomisleke, kakor jih imajo sploh protestantje.

Pa brž ko sva spoznala, da je katoliška cerkev prava, naju je njena resnica prepričala in postala sva nje člana.

Kar se tiče jezuitov, so se nama kmalu tako priljubili, da sva oba ko sva končala gimnazijo, vstopila v njih red.

Teh dveh korakov nisva nikdar obžalovala.

Mani, ki je ostal vedno isti dobri, pobožni otrok, je umrl v jezuitskem zavodu v Lovanju par let po vstopu v družbo Jezusovo.

Moje upanje in moja tolažba pri tej izgubi je, da ga je Jezus, ko je bila končana njegova zemeljska pot, sprejel v svoje naročje, kakor je videl v sanjah tisto noč na morju.

K o n e c.

Mlada misijonarja

(Nadaljevanje.)

»In krstila boš ljudi,
ne pozabi vzeti soli.

Najpotrebnejše pripravi.
Jutri zjutraj, koj po kavi
greva na misijonsko pot.
Mama bo pri sveti maši,

urno stečeva po paši,
da nas nihče ne uzre,
to bo lušno, o, juhe!«

Ko se zjutraj je zdanilo,
v sobici se je zganilo.
Misijonarja sta pokonci,
ogledujeta med lonci,
če je zajtrk že gotov,
kuharice ni domov.